

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

36ste JAARGANG No. 4.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

APRIL 1935.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

MET DEN KOMMANDANT OP TOURNEE DOOR MIDDEN JAVA.

Samenkomsten gehouden te

Krengseng, Solo, Djocja, Magelang, Pelantoengan, Salatiga en Semarang.

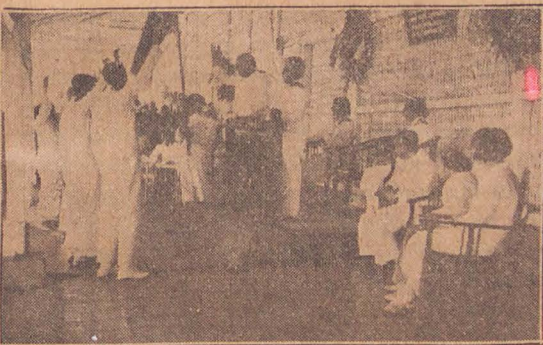
Veel belangstelling! Gods koninkrijk uitgebreid!

Op Maandag 11 Februari heerschte groote spanning onder de bevolking te Krengseng, in verband met de komst van Kommandant de Groot. Den avond tevoren had een ieder genoten van de heerlijke samenkomst, geleid door Brigadier Woodward en Majoor Strandlund, doch Maandag was de dag, want dan zou de Kommandant er zijn.

Het werkvolk mocht een uur eerder eindigen dan op andere dagen, om tijd te hebben naar huis te gaan, zich te verkleeden en bijtijds terug te wezen om den welkomen gast te begroeten bij zijn aankomst uit Semarang ongeveer 5 uur in den namiddag.

De eerste, die onzen leider verwelkomde, was de Heer T. T. Oeij, eigenaar der onderneming, waarna door een lange rij heilssoldaten en makkers, de Legergroet werd gebracht. (rechtshand omhoog en de eerste vinger wijzend naar den hemel).

Hierop volgde een openluchtsamenkomst, door den Kommandant geleid.

Inzegening van heilssoldaten te Krengseng.

De groote meeting zou om 7 uur beginnen maar lang voor dien tijd was de zaal overvol, zoodat er zitbanken werden bijgezet op de voor- en achtergalerij, waarop zich een groep van ongeveer 40 moeders met haar baby's zette, die, zoo noodig, zonder iemand te storen, naar buiten konden gaan, terwijl de Jongsoldaten, de meisjes rechts en de jongens links van het platform, op den grond zaten, elke groep onder toezicht van een korpskadet.

De bijeenkomstzaal was van buiten met palmen en bloemen versierd; binnen zag men de vlaggen van de zeven buitenposten. Een groote, rood-geelblauwe ballon werd even voor den aanvang der bijeenkomst opgelaten en verdween in de richting Semarang.

Het was een vreugdevolle, enthousiaste vergadering, vele getuigenissen werden spontaan gegeven door mannen en vrouwen, die gedurende de laatste twee jaar tot bekeering zijn gekomen.

De Bijbeltoespraak van den Kommandant, door Majoor Hiorth in het Javaansch vertaald, vond ingang in de harten van deze eenvoudige dessalieden en aan het eind kwam een groot aantal naar de zondaarsbank.

Met blijdschap keerden de menschen, door de rijstvelden, terug naar hun dessa en de Kommandant, eveneens verblijd over de heerlijke resultaten van deze samenkomst, ging naar Semarang, om den volgenden dag de reis voort te zetten naar

Solo.

Mevrouw de weduwe Tan had haar huis opengesteld voor het houden van de samenkomst; zij en haar familieleden hadden moeite gedaan Chinese vrienden uit te noodigen om den Kommandant daar te ontmoeten en de films, het Legerwerk illustreerend, te komen zien. Er was een mooie opkomst; 425 personen waren tegenwoordig, buiten de vele jonge menschen, die in den tuin plaats hadden genomen.

Zooals het een enkelen keer gebeurt, weigerde het licht op een gegeven oogenblik, maar de pauze, hierdoor veroorzaakt, werd door den Kommandant benut om te vertellen van het Legerwerk in Japan, Zuid-Afrika en Nederlandsch-Indië, waarbij duidelijk werd gemaakt, dat de liefde Gods voor het mensdom de drijfveer is, bij al wat gedaan wordt.

Met groote belangstelling werd de vertooning van de films gevolgd en een diepe indruk werd gemaakt op alle aanwezigen.

Behalve de Chinese vrienden, bevond zich ook onder het gehoor, de adjudant van den plaatselijk-militairen-commandant, die de groeten overbracht van zijn Commandant aan den onzen.

Djocja.

Een kijkje in de stampvolle, ruime zaal van de Chinese sociëteit overtuigde ons van het feit, dat het Leger des Heils zich beweegt onder alle volkeren en inderdaad internationaal is.

Onder de aanwezigen bevonden zich kapitein Blokland, die, als vertegenwoordiger van den plaatselijk-militairen-commandant, met zijn echtgenoot de lezing bijwoonde en de Heer Lie

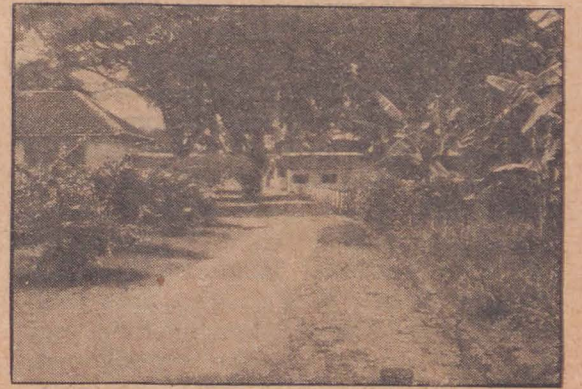
Ngo An, kapitein der Chineezers. Dezen werden door den Kommandant persoonlijk welkom geheeten. Verder een aantal Europeesche vrienden en contribuanten, een groepje van de Chinese Christelijke gemeente, een 35-tal studenten van de Theologische School, een aardig groepje van ons Kinderhuis voor Javaansche kinderen te Djocja en vele anderen, in totaal ongeveer 650.

Na het openingslied en gebed ging de Kommandant over tot de lezing, welke door Kapitein Palstra vlot van het Hollandsch in het Maleisch werd vertaald. De Kommandant vertelde op interessante wijze van het veelzijdige werk, dat door de Officieren van alle nationaliteiten hier in Nederlandsch-Indië wordt gedaan; het doel en streven van het Leger des Heils werd duidelijk uiteengezet; verklaard werd, dat onze organisatie inderdaad beoogt een Reddingsleger te zijn, dat de helpende hand uitstrekt, niet alleen tot praktische steunverlening, maar ook om de blijde tijding te brengen van bevrijding van zonde voor een ieder, die in Christus, Gods Zoon, wil gelooven en Hem als Redder wil aannemen.

Enkele Chinese makkers zongen in hun moedertaal een mooi lied, waarna de Kommandant als inleiding, voorafgaande aan de vertooning van een aantal films, in 't kort vertelde van het bezoek van Mevrouw de Jonge, echtgenoot van den Landvoogd aan de Leprozerie te Pelantoengan, waar zij, door haar sympathie een diepen indruk op alle patiënten maakte.

Weken daarna spraken de verpleegden hier nog over. Ook werd vertoond een film van de opening, door Z. E. den Gouverneur-generaal, van de Werkcentrale te Bandoeng, een gebouw, dat door de Regeering aan het Leger werd afgestaan en waar thans bijna 120 jonge mannen, die geen werk konden vinden, zich bezig houden en in allerlei vakken worden opgeleid.

Zooals in andere plaatsen, werd ook te Djocja zeer veel belangstelling be-

Weg naar de bijeenkomstzaal. Boegangan, Semarang.

toond bij het zien van deze films, waardoor aan velen, die voorheen zoo weinig begrip hadden van de werkelijke strekking van onze organisatie, een duidelijk beeld gegeven werd van het Leger in actie.

Met dankgebed werd deze zeer geslaagde avond gesloten.

Den volgenden dag was

Magelang

aan de beurt, waar een lezing werd gehouden in de Protestantsche kerk, voor deze gelegenheid welwillend aan het Leger afgestaan.

Ofschoon het 's middags zwaar geregend had, klaarde 't weer, even voor den aanvang der samenkomst, op en een flinke schare belangstellenden kwam bijeen. Onder meer werden opgemerkt: de resident, de plaatselijk-militairen-commandant, andere militaire officieren, de echtgenoot van den burgemeester en vele andere hooggeplaatste en bekende Europeanen van Magelang, benevens enkelen uit Temanggoeng.

De lezing maakte diepen indruk op het gehoor door hetgeen verteld werd van het leed en de droefheid, waarmee onze Officieren in aanraking kwamen.

Zooals in andere plaatsen werd ook te Magelang veel belangstelling getoond in de mooie films, waaronder: het bezoek van Mevrouw de Jonge aan Pelantoengan, de opening van de Werkcentrale door Z. E. den Gouverneur-Generaal, de opening van de jongste Legerinrichting, het Tehuis voor Maatschappelijke Hulp te Batavia, een openluchtsamenkomst te Semarang, een marsch te Bandoeng, gehouden in verband met het 40-jarig Jubileum, en, wat zeer interessant en buitengewoon was, een krijgstdans door jonge Toradja-heilsofficieren, een dans, eertijds door hunne vaders in werkelijkheid bij het koppensnellen uitgevoerd.

Pelantoengan.

Het was voor de Officieren en patiënten te Pelantoengan wat fijn een bezoek te ontvangen van den Kommandant, die, in den korten tijd, welken hij te zijner beschikking had, samenkomsten hield in alle drie korpsen, aangesloten bij de Kolonie.

Kort na zijn aankomst vanuit Magelang ging de Kommandant eerst de

Patiënten worden gebracht naar de samenkomst.

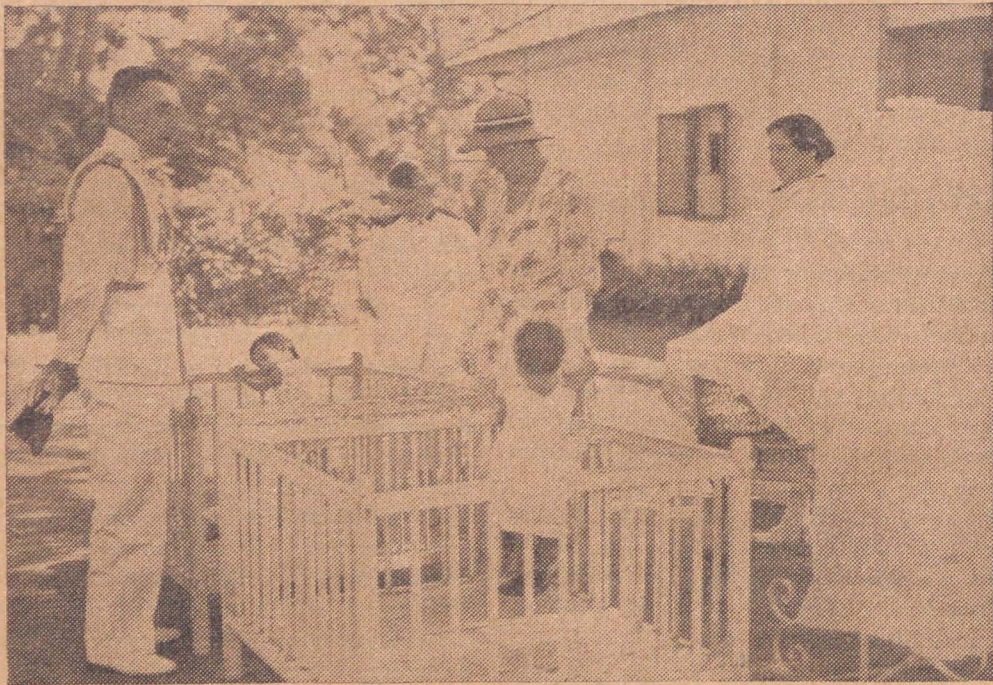
GENERAAL BOOTH ZEGT: DOOR HET LEGER DES HEILS BEREIKT U H

Bezoek van Mevrouw A. C. de Jonge, Baronesse van Wassenaer, aan het Meisjeshuis te Batavia.

Het Meisjeshuis te Batavia viel een groote eer te beurt door het bezoek van Mevrouw de Jonge op 24 Februari.

vertrouwelijk vertelde van den dokter, die haar pijn had gedaan.

Na gebruik van een kopje koffie vertrok Mevrouw de Jonge, vergezeld

Mevrouw de Jonge toont haar belangstelling voor de kleuterafdeeling.

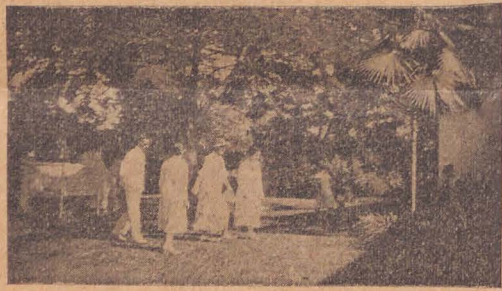
Na eerst met de Directrice en andere Officieren gesproken te hebben over het werk in het algemeen en over degenen, die in het Tehuis worden opgenomen, met betrekking tot haar omstandigheden, de redenen van haar zijn hier, en den duur van het verblijf in het Tehuis enz., enz. wilde Mevrouw de Jonge de inrichting zelf bezichtigen. In alles toonde onze hooge gast heel veel belangstelling en was zeer ingenomen met wat zij zag; de netheid, eenvoud en practische indeeling van het Tehuis trokken de aandacht.

De kleuterafdeeling, waar de kleintjes enkele versjes zongen, werd zeer interessant gevonden. En de kinderen voelden zich best op hun gemak. Dit bleek wel hieruit, dat één van hen heel

van den Intendant ritmeester G. A. De Stoppelaar, na een bezoek van ongeveer één uur.

Wij zijn zeer verblijd en dankbaar voor dit blijk van warme belangstelling in ons werk en voor de bijdrage ten bate daarvan geschonken.

M. K.

STATISTIEK VOOR NEDERLANDSCH-INDIË.

In de zeven Tehuizen voor Kinderen en Meisjes werden 360 kinderen, jongens en meisjes verpleegd.

In het Ooglijders hospitaal te Semarang werden 464 patiënten opgenomen en verpleegd met een totaal van 27.121 verpleegdagen.

In het Vrouwen- en Kinderziekenhuis te Soerabaja werden 1111 patiënten verpleegd met 22.475 verpleegdagen en daar werden 420 babies geboren.

In de hulpziekenhuizen te Pelantongan en Toeren werden 1752 patiënten opgenomen en verpleegd met 30.986 verpleegdagen.

In de voornaamste steden zijn Tehui-

zen voor Militairen die door 80.888 personen bezocht werden.

In Midden-Celebes ligt de landbouwkolonie Kalawara, waar 300 Javaansche kolonisten aan het werk zijn."

In Semarang werd in 1902 de eerste maatschappelijke inrichting van het Leger des Heils geopend; deze bestaat nog en in het afgelopen jaar werden 717 behoeftige Inlanders opgenomen met 123.303 verpleegdagen.

In de Tehuizen voor maatschappelijke hulp in Batavia, Medan, Oengaran, Soerabaja en Semarang werden 731 personen opgenomen.

In het Reclasseeringsdoorgangshuis werden 35 personen opgenomen.

Het mooie aanbod.

Vreugde en voldoening in het zichzelf verloochenen.

EEN comité, de Standard Oil Company vertegenwoordigend, vergaderde den ganschen nacht. Het voornaamste punt van bespreking was, een bedrijfsleider voor een nieuw arbeidsveld, hetwelk de maatschappij in China hoopte te openen. De voorzitter drong er op aan, dat de persoon die in aanmerking kwam aan vier voorwaarden had te voldoen: hij moest beneden de dertig zijn, moest terdege geschoold wezen, een beproefd leider zijn en kennis hebben van de Chineesche taal. Menig bekwaam man was in overweging genomen, doch in ieder werd een tekort ontdekt. Het scheen, alsof de bijeenkomst niet aan haar doel zou beantwoorden. Ten slotte echter stond een jonge man op, richtte het woord tot den voorzitter en gaf te kennen, dat hij iemand wist, die aan al de bepalingen voldeed. Hij voegde er aan toe, dat die persoon momenteel in China vertoefde en wel in de stad, waar de maatschappij van plan was haar hoofdkantoor te vestigen. Hij was 28 jaar, had verschillende graden aan de universiteit behaald, had voor zijn college de afscheidsrede moeten houden en was een geboren leider.

Hij had drie jaar van grondige studie in de Chineesche taal en had het volle vertrouwen van de Chineesche bevolking onder wie hij wijd en zijd bekend was.

Iemand vroeg, wat de jonge man verdiende en diens vriend bracht het comité in verbazing door te antwoorden:

„Zeshonderd dollars per jaar”.

De voorzitter sprak: „Dan hapert er iets aan”.

De vriend van den jongen man hernam: „Dat weet ik. De schuld daarvan ligt echter niet bij mijn vriend, maar wel bij de organisatie die hem in dienst heeft. Hij werkt voor de zending”.

Na zorgvuldige informatie betreffende de zending zeide de voorzitter tot het bestuurslid: „Ga naar China en bied hem deze plaats aan”.

Het bestuurslid mocht tienduizend dollars per jaar aanbieden. Indien dit niet genoeg was, kon hij tot twaalf — ja, zelfs tot vijftienduizend gaan.

De jonge man stak den oceaan over, trok half China door, vond zijn vriend en bood hem de betrekking plus tienduizend dollar per jaar aan. De jonge zendeling weigerde. Het aanbod steeg tot twaalf, daarna tot vijftienduizend, maar hij wees het van de hand.

Ten slotte vroeg de zaakgelastigde:

„Hoeveel moet je dan toch hebben?”

Het antwoord luidde:

Het gaat niet om de verdienste. Die is schitterend. Het ligt niet in het geld, het is het werk, dat is mij te nietig. Gij biedt mij een groot salaris aan, doch een werkring van weinig betekenis. Ik krijg een klein salaris maar ik verricht een grootschen arbeid en ik heb liever een belangrijk werk met een klein, dan een onbetekend met een groot inkomen. Ik dank u voor uw vertrouwen, dat in uw aanbieding ligt, maar ik voel, dat ik een dwaas zou zijn, indien ik het zielen winnen zou opgeven ten einde olie te verkoopen.

TER NAVOLGING.

Een dezer dagen werden wij verblijd met een bijdrage voor het Jubileumfonds, vergezeld van het volgend schrijven:

„In verband met het Jubileum van het Leger des Heils in Indië deed U op 13 November a.p. in 't Dagblad de „Locomotief” een beroep op de Openbare Liefdadigheid ten behoeve der Armen en der Crisiswerkloozen.

Dien dag bezat ik wel 40 heele centen, maar ook niet heel veel meer.

Ik heb daarom dat bedrag bewaard tot de centen in ringgits zouden veranderd zijn.

Thans kan ik U met het aangenaamste gevoel van bijmoedigheid een wissel voor Uw Jubileumfonds aanbieden.”

Wij betuigen onzen hartelijken dank aan den gever en houden ons gaarne aanbevolen voor nog meer dergelijke verrassingen.

AAN DE VRIENDEN

Een dringend v
VAN DEN KO

Bij het verschijnen van dit nummer van de „Strijdkreet”, op den 1sten April, zal de Week van Gebed, die de Zelfverloocheningaanvraag vooraf gaat, gehouden zijn.

Deze bijzondere poging, die over de geheele wereld bekendheid heeft gekregen, steunt op de zelfverloochening van degenen, die tot onze organisatie behooren en op de offervaardigheid van de vrienden van onzen arbeid.

Gedurende de laatste jaren heeft ons werk zich, niettegenstaande de nijpende financiële omstandigheden, gestaag mogen uitbreiden. Het Leger des Heils heeft zich ingespannen om tegemoet te komen aan de noden, die zich voordeden. Wij durven daarom met vrijmoedigheid wederom bij onze vrienden aan te kloppen en hun te vragen ons door een geldelijke bijdrage te willen steunen. Wij hebben Uw hulp dringend noodig.

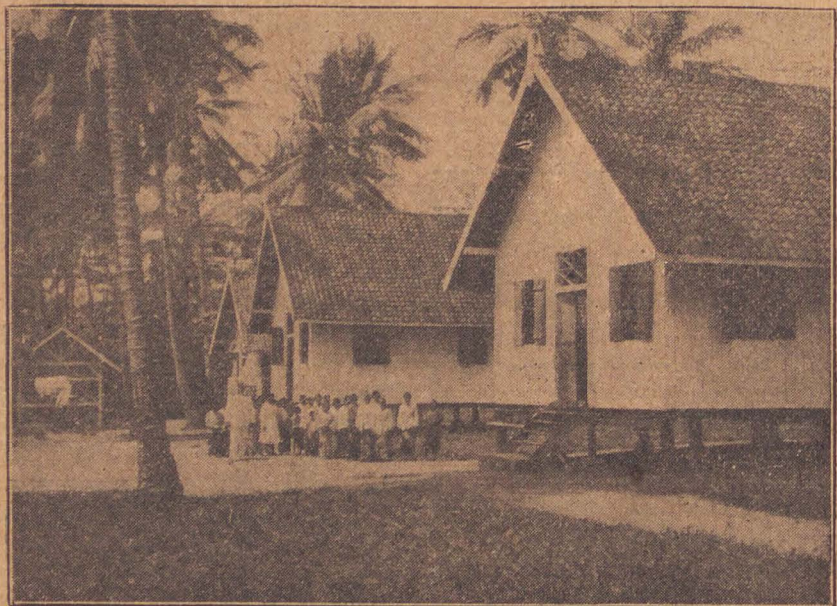
Onze vijf Tehuizen voor Kinderen, waarin enkele honderden jongens en meisjes verzorgd worden, blijven onze aandacht vragen. Als ooit eenig liefdeswerk sympathie verdiende, dan is het wel de arbeid in deze inrichtingen verricht: het opvoeden en klaar maken van jonge levens om straks den zwaren strijd om het bestaan met welslagen te kunnen aanvaarden.

Onze organisatie heeft een uitgebreid medisch werk; in leprozerieën, ziekenhuizen, hulpziekenhuizen, ooglijdershospitaal, poliklinieken en door wijkverpleging worden duizenden ongelukkigen verzorgd en verpleegd.

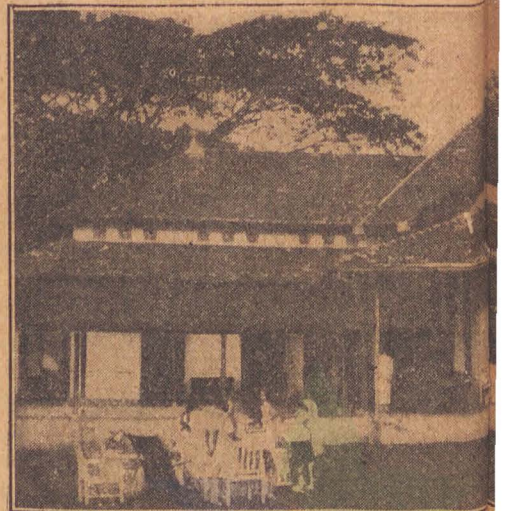
...Hoe zouden wij U kunnen verhalen van het eerste doorwerken der crisis, zoo ons de plaatsruimte daartoe niet ontbrak! Toen de storm losbrak werd het Leger des Heils klaar gevonden in de bres te springen, en den eersten stroom, door het in snel tempo openen van zeven Tehuizen, op te vangen.

Als oplossing van het probleem van dezen zieldoodenden lediggang opende onze Organisatie de Werkcentrale te Bandoeng, waar, sinds de officieele opening, 164 jonge mannen te werk gesteld werden. Hiervan mochten 21 in betrekkingen geplaatst worden, terwijl 12 als leerling werkzaam zijn bij verschillende vaklieden te Bandoeng. De overigen worden door allerlei werkzaamheden „fit” gehouden voor de toekomst. Men maakt kasten, tafels, trappen, waschrekken, vuilnisbakken en andere houten en metalen voorwerpen. Allerlei reparaties aan gebouwen, meubilair, etc., worden door de jonge lui verricht.

Het evangelisatiewerk onder de Toeradjas van Midden-Celebes ontploof zich gestaag. Een belangrijk onderdeel hiervan wordt gevormd door het twintigtal volksscholen onzer Organisatie Kalawara, de Landbouwkolonie, met haar 300 opgezeten, biedt een be-

Tehuis voor kinderen te Kalawara, Celebes.

Kinderen in den tuin v

EN, DIE HET MEEST UW STEUN BEHOEVEN.

ONZEN ARBEID.

zoek om hulp
MANDANT.

taansmogelijkheid aan vele gezinnen. Ook in de Minahassa valt een goede vooruitgang van ons werk te constateren.

Als wij er dan in geslaagd zijn onze organisatie nuttig te maken, tot heil van de bevolking dezer gewesten, dan danken wij God daarover, en geven wij Hem alle eer. Want Hij was het, Die ons zegende en ondersteunde. Ook voor de toekomst bouwen wij op God, Die het ons zal doen gelukken.

Wij mochten, in het jaar dat passeerde, meer dan ooit den steun ervaren van de Regeering en van de geheele Indische samenleving. Onze Officieren waren onvermoeid bezig om de hun opgedragen taak zoo goed mogelijk te volbrengen, en zij zijn vastbesloten het beste dat zij bezitten in dienst van God en den naaste te blijven stellen.

Willen wij in staat zijn ons werk met kracht voort te zetten, dan behoeven wij Uw steun. Mogen wij erop rekenen, dat, wanneer straks een heilssoldaat bij U aanklopt, U Uw gave zult willen geven? Wekt ook Uw vrienden en kennissen op ons werk te steunen. Bij voorbaat onzen besten dank!

Zeer onlangs mochten wij het groote genoegen hebben Mevrouw A. C. de Onge, geb. Baronesse van Wassenaer, te leiden door ons Tehuis voor Vrouwen en Meisjes te Batavia. De Hooge Gast sprak met groote waarheid over hetgeen zij gezien had.

Toen Gouverneur van Aken, van Koeta Radja korten tijd te Bandoeng vertoefde, mochten wij hem de voornaamste inrichtingen in deze stad laten zien.

Ook U, belangstellenden, noodigen wij gaarne uit tot een bezoek aan onze inrichtingen. Maakt persoonlijk kennis met ons werk, en ziet hoe Uw gaven besteed worden.

U bij voorbaat dankzeggende voor Uw steun, verblijf ik,
De Uwe om te dienen.

J. W. DE GROOT.
Kommandant.

Tehuis te Oengaran.

Haar offer.

De predikant liet aandachtig onderzoekend zijn oogen over de gezichten zijner toehoorders gaan. Hij had een hartstochtelijk verzoek gedaan om hulp tot ondersteuning van een zendingskerkje in de bergen, een afdeling, waar ruwe mannen en vrouwen nauwelijks iets afwisten van God en den Christelijken godsdienst. Hij had gehoopt het volk te bezielen met een verlangen tot geven, het te doen gevoelen, dat dit een heerlijk, gezegend voorrecht was — en daarin had hij gefaald. Een diep gevoel van troosteloosheid kwam over hem. „God helpe mij”, fluisterden zijn lippen. Hij kon de gebogen figuur van de kleine, kreupele Maggie achter in de kerk niet zien — een figuurtje, dat beefde onder de vurigheid van zijn smeekbede.

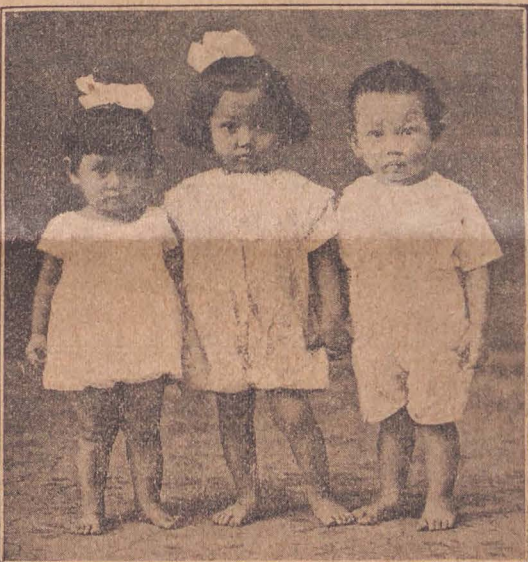
„Heere Jezus”, zeide de kleine gebroken, „ik heb niets om te geven; ik zou toch zo graag willen, dat het volk in de bergen van mijn Heiland hoort en ik heb niets om te geven —”

Wat was het, dat het kind den adem deed inhouden, alsof een koude hand zich om haar hartje had gelegd?

„Ja, zeker, Maggie, zeker heb je wat”, fluisterde een stem ergens vandaan. „Je hebt je mooie kruik, die men je gegeven heeft en die is heel wat blinkende dollars waard. Je kunt je beste vriend opgeven, die je helpt om in het park te komen en je in staat stelt naar een preek te luisteren en je leven gelukkig maakt”.

„O, neen, Heer,” snikte het kind schokkend en huiverend.

„Ja, ja, ik doe het! Hij gaf meer dan dat op voor mij.”

Drie kleintjes onder verzorging van het Leger des Heils

Blindelings strekte zij de glanzende kruik uit en duwde ze in de hand van den diaken, die bezig was de schrale collecte in ontvangst te nemen. Een oogenblik leek de man verbijsterd; dan, haar bedoeling begrijpend, droeg hij de kruik tot voor in de kerk en legde ze op de tafel, die voor den ouden kansel stond. De predikant kwam van het spreekgestoelte af en hield de kruik met bevende handen omhoog. De verhevenheid van een dergelijke zelfverloochening deed hem dusdanig aan, dat hij voor een oogenblik niet in staat was te spreken.

„Ziet gij het, menschen,” stamelde hij ten laatste, „de kruik van de kleine, kreupele Maggie — al wat zij heeft om haar leven te veraangename? Zij heeft ze den Heer gegeven en gij”.

Daar was een oogenblik van stilte. De menschen kregen een kleur en bewogen zich onrustig in de banken.

„Wenscht iemand bij te dragen voor de zending een bedrag gelijk aan de waarde van deze kruik en die dan aan het kind terug te geven, dat zonder haar zoo hulpeloos is?” vroeg de predikant ernstig.

„Vijftig dollars”, klonk het heesch uit den mond van den bankier.

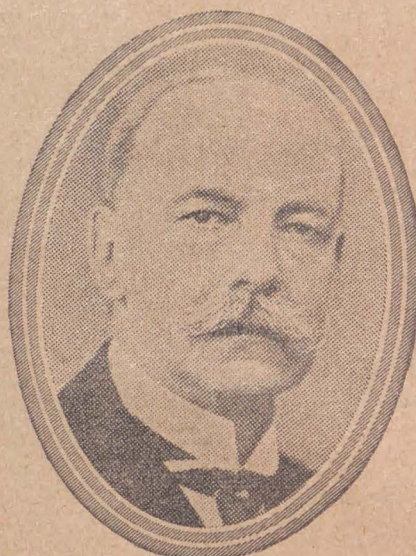
„Vijf en zeventig”.

„Honderd”.

En zoo vorderde de inschrijving, totdat de bankbiljetten, een waarde van zeshonderd dollars vertegenwoordigend, zich ophoopten over de kruik op de tafel.

„Ach! nu zijn uw harten geraakt — dank God! Laat ons den zegen ontvangen,” fluisterde de predikant, terwijl hij plotseling de handen uitstrekte, die van ontroering beefden.

EEN GROOT DIENSTKNECHT VAN GOD IS VAN ONS HEENGEGAAN.
OUD GOVERNEUR-GENERAAL A. W. F. IDENBURG.

Wijlen Z. Exc. A. W. F. Idenburg.
oud Gouverneur-Generaal van N.I.

Een man uit één stuk; geniaal, oprecht, zachtmoedig in al zijn handelingen, die onze Koloniën zeven jaren lang bestuurde met groot welslagen, die ofschoon behoorend tot de Gereformeerde Kerk, een ruimen blik had met betrekking tot het Koninkrijk Gods, ook buiten die gemeenschap.

Menigmaal herinner ik mij hoe hij mij altijd bemoedigend toesprak, wanneer ik met de lasten en problemen en de verantwoordelijkheid van onzen arbeid in Nederlandsch-Indië te Buitenzorg tot hem kwam.

Hij was Christelijk in zijn daden, hij was een leider, zijn bestuur over onze Koloniën was meesterlijk en in zijn sympathie met den arbeid van het Leger des Heils was hij groot; wij danken hem, voor wat hij voor onze organisatie gedaan heeft, in de zeven jaren van zijn aanwezigheid hier te lande als Gouverneur-Generaal, van 1909 tot 1916.

De kleine Maggie, gansch en al in beslag genomen door de grootte van haar offer en de liefde, welke hiertoe had aangezet, begreep niets van hetgeen plaats gegrepen had. Zij dacht niet aan de toekomst, zij dacht er niet aan hoe ze nu haar nederige woning moest bereiken, zij dacht niet aan de dagen, waarop ze hulpeloos op haar stoel zou zitten, net als vroeger. Christus had al wat zij had gevraagd en zij had het gegeven met het blinde vertrouwen van een Abraham. Zij begreep alles beter toen een vrouwenarm zich dicht om haar schouders legde en een zachte stem haar in het oor fluisterde: „Maggie liefje, je kruik heeft zeshonderd dollars opgebracht voor de zendingskerk in de bergen en is teruggekomen om weer bij je te blijven. Hier kleintje”.

Hij stond ons niet alleen met raad en daad terzijde, maar hoe dikwijls heeft hij mij niet aangevuurd om toch met kracht de vlag van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië te ontplooiën.

Zoo heb ik dezen man leeren kennen als een groot man, een machtig bestuurder en een deemoedig, eenvoudig dienstknecht van God.

Hoe heeft 't ons verheugd in verband met mijn 45-jarig jubileum de onderstaande goede wenschen te ontvangen.

Gelukwenschen uit Nederland,
van den
Minister van Staat A. W. F. Idenburg.
Hooggeachte Heer de Groot,

Ook namens mijn vrouw moge ik U hartelijk gelukwenschen met Uw a.s. 45-jarig jubileum als heilsofficier.

God heeft U de genade gegeven om veel te mogen doen in Zijn dienst en tot heil van den naaste, ook in Nederlandsch-Indië.

Ik blijf dit steeds dankbaar gedenken, en ik verheug mij dat U ook thans weder Uw krachten aan Nederlandsch-Indië kunt wijden.

God moge Uw arbeid zegenen.

Hij zegene U ook in Uw persoonlijk — en in Uw familielevens.

Met onze beste groeten gaarne en hoogachtend

Uw. dienstw. dien.
(w.g.) IDENBURG.

Wij kunnen ons eenigszins indenken wat dit verlies beteekent voor Mevrouw Idenburg en de haren, maar het zal haar tot troost en steun zijn te weten dat met dankbaarheid zijn nagedenken herdacht en in eere gehouden zal worden.

J. W. DE GROOT.

Het Leger des Heils heeft het beheer over 4 leprozenkolonies:

Pelantoengan, bij Soekoredjo Kendal, de eerste kolonie die door het Leger in beheer genomen werd, waar thans 42 Europeesche, 32 Chineesche en 100 Inheemsche patiënten onder onze verzorging zijn.

Poeloe si Tjanang bij Belawan Deli, Oost Sumatra, waar ongeveer 450 patiënten, meerendeels Chineezen, zijn opgenomen.

Semaroeng, bij Soerabaia, waar ongeveer 170 Inheemsche patiënten zijn opgenomen.

Koendoer, bij Pladjoe, Zuid Sumatra, waar wij bijna 200 Inheemsche patiënten verzorgen.

De leprakolonie te Pelantoengan.

DE PAASCHBOODSCHAP. CHRISTUS IS VERREZEN HALLELUJA!

EN op den eersten dag der week, zeer vroeg in den morgenstond, gingen zij naar het graf, dragende de specerijen, die zij bereid hadden, en sommigen met haar.

En zij vonden den steen afgewenteld van het graf;

En ingegaan zijnde, vonden zij het lichaam van den Heere Jezus niet.

En het geschiedde, als zij daarover twijfelmoedig waren, zie, twee mannen stonden bij haar in blinkende kleederen.

En als zij zeer bevreesd werden, en het aangezicht naar de aarde neigden, zeiden zij tot haar: Wat zoekt gij den Levende bij de dooden?

Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan. Gedenkt, hoe Hij tot u gesproken heeft, als Hij nog in Galiléa was;

Zeggende: De Zoon des menschen moet overgeleverd worden in de handen der zondige menschen, en gekruisigd worden, en ten derden dage wederopstaan.

En zij werden indachtig Zijner woorden.

En wedergekeerd zijnde van het graf, boodschapten zij al deze dingen aan de elfen, en aan al de anderen.

En deze waren Maria Magdaléna, en Johanna, en Maria, de moeder van Jakobus, en de andere met haar, die dit tot de Apostelen zeiden.

„Wat zoekt gij den Levende bij de dooden?
Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan.”

Lukas 24 : 1 — 10.

Lukas 24 : 5-6.

JEZUS is verrezen! Eere zij Zijn naam,
Eere zij den sterken Held!
Jezus is verrezen! Looft Hem al te zaam!
Hij heeft satans macht geveld.
Dood, waar is uw overwinning?
Waar is nu uw prikkel, hel?
Jezus heeft verwonnen, schoon de strijd was fel
Eeuwige eere zij Zijn naam!

Prijst den Heer! zingt Zijn eer!
Aard en hemel stemmen samen.
Prijst den Heer! zingt Zijn eer!
Halleluja! Jezus leeft!

Zegevierend rees de Heiland uit het graf,
Nu niet meer met vloek belaân.
Allen worden vrij van zonde nu en straf,
Die berouwvol tot Hem gaan.
Englontongen moeten zwijgen,
Maar de mensch mag vrijelijk gaan
Spreken van zijn Heiland, Die is opgestaan,
En Die redt uit doodsgeweld.

Jezus is verrezen! Open staat de poort;
Toegang tot Gods troon is vrij.
„Die maar wil, mag komen”, is des Heeren woord,
En dat woord is ook voor mij.
Door Zijn lijden geeft Hij vreugde,
Door Zijn dood het leven weer.
Is Hij dan niet waard te ontvangen alle eer
Nu en in alle eeuwigheid?

WIJ hebben getracht in de verschillende schetsen na te gaan, hoe groot de invloed der vrouw kan zijn op het leven van anderen en wij ontdekten, dat vele bijbelkarakters hun invloed ten goede aanwendden.

De geschiedenis van deze twee koninklijke vrouwen is een schrijvende tegenstelling.

Trouweloos hadden de Koningen van Juda en Israëel den God hunner vaderen vergeten en brachten niet enkel heidensche vrouwen, doch met haar óók afgoderij in hun land.

Boven al de zonden van Achab, als om ze te kronen en ze alle te overtreffen, stelt de gewijde schrijver: de verbintenis van den Koning met eene ongeloofige. Van hoeveel belang is het bij het kiezen van een levensgezel of -gezellin rekening te houden met Gods woord, waar ons duidelijk gezegd wordt: „Trek niet een ander juk aan met een ongeloofige”. Zij, die hierop geen acht sloegen en tegen beter weten in naar eigen wensch gehandeld hebben, moesten tot hun verdriet de wrange vruchten hiervan plukken.

Gehuwd met een Israëlietische, had men inderdaad kunnen hopen, dat Achab tot staan zou gekomen zijn op de noodlottige helling, waarop hij zich begeven had. Als echtgenoot van Izébel echter zinkt hij dieper en dieper en voert zelfs den Baäldienst in het koninklijk paleis. Weldra heerschte Izebel oppermachtig over het hart des konings.

Hoe meer een mensch zich onder het juk der zonde buigt, hoe laffer hij wordt; ééns toegegeven aan het kwade, wordt het de tweede maal nog gemakkelijker, totdat ten laatste geheel geen weerstand meer wordt geboden.

Het is Izébel, die den moord op al des Heeren profeten gebiedt en als Elia aan deze vreeselijke slachting ontkomen is, laat zij hem waarschuwen, dat zij hem met haar haat vervolgen zal, totdat ook hij onder hare slagen zal bezwijken. Hoe groot haar invloed en haar wreedheid geweest moeten zijn, voelt men, als Elia, de sterke, moedige man, de grootste der profeten van dien tijd, moedeloos nederzit en

VROUWEN UIT DEN BIJBEL

Een serie artikelen door

Mevrouw Lt. KOLONEL RIDSDDEL

9. IZEBEL EN ATHALIA.

zegt tot God: „Het is genoeg, Heere, neem mijn ziel”.

De Heer zendt echter versterking tot Elia en verkwikt hem, door Zichzelf aan hem te openbaren in het suizen van een zachten wind. Izébel ging echter voort Achab tot het kwade aan te sporen. Weinige dagen daarna is zij het, die den koning aanzet om Naboth te doen omkomen, ten einde zich van zijn wijngaard meester te maken. Zelf bezat Achab uitgestrekte landerijen, doch hij had zijn hart gezet op dat kleine stukje erfgoed van Naboth. Daar deze weigerde het den Koning voor geld te geven, zal Izébel met listigen kunstgreep zeker wel slagen. 1 Koningen 21 verhaalt ons in aangrijpende trekken de worsteling tusschen Achab en Izébel, hoe zij spot met de zwakheid van karakter van haar echtgenoot. „Zoudt gij nu het koninkrijk over Israël regeeren?” (vers 7.) „Gij kunt U zelfs niet redden in zulk een eenvoudige zaak! Gij zijt koning; gij hebt macht over het leven en den dood uwer onderdanen; hebt gij zin in een wijngaard, ontdoe U van een kleinen, lastigen eigenaar!” Izébel heeft vlug den knoop doorgehakt; zij schrijft brieven in den naam van Achab, roept valsche getuigen op, doet Naboth beschuldigen en steenigen. Als zij verneemt, dat Naboth dood is, gaat zij Achab opzoeken en zegt kalm tot hem: „Sta op, bezit den wijngaard van Naboth erfelijk, hij weigerde dien voor geld te geven, nu is hij niet meer”.

Welk een schaamteloosheid en welk een wreedheid! Een schrijver heeft haar de „Lady Macbeth” van den Bijbel genoemd en voorzeker past haar een plaats in de beeldengalerij naast dezulken als Lucretia Borgia, Catherine de Medici en andere vrouwen, die door haar wreedheid en roofzucht voor immer als eerloos gebrandmerkt zijn.

O, vrouw, hoe groot is uw invloed en hoe menigmaal hebben uw listige be- raamde plannen, belegd om uw doel te bereiken voor uzelf of uw echtgenoot vreeselijke gevolgen gehad. Welk een vloed van ellende kwam over Frankrijk door de intrige van Catherine de Medici.

Hoewel deze namen ons herinneren aan het grijs verleden, komt het mij voor, dat er op dit oogenblik in Christenlanden en heidenlanden menschen leven, die een hart hebben als een tijger, die loert op zijn prooi in de wildernis. Zijn er niet velen, die hun ziel in ruil geven voor geld of positie, en die in de duisternis sluipen, omdat hun daden kwaad zijn? De nieuwsbladen melden ons gebeurtenissen, die niet onderdoen in wreedheid en list.

Men meene echter niet, dat dit alles ongestraft zal blijven. Zoo zeker als het oordeel, door Elia op bevel des Heeren uitgesproken over Izébel, letterlijk werd vervuld, en men het moest aanschouwen, dat deze vrouw door haar dienaars naar beneden werd gestooten en de honden haar aten, zoo zeker zullen uw zonden U vinden, en onbeleden, zal Uw zonde steeds vóór U zijn, zooals David dit in zijn boetpsalm erkent.

Athalia, dochter van Izébel!

Athalia, onafscheidelijk verbonden aan wreedheid, list, goddeloosheid, heiligschennis. Zij werd de echtgenoot van Joram, koning van Juda, voerde te Jeruzalem de gruwelen in, waardoor haar moeder Israëel had doen zondigen. Niet tevreden met de afgoden in het paleis te kunnen aanbidden, liet zij een afgodstempel in de heilige stad oprichten; het altaar van den waren God werd verlaten en het volk ging aan dezen wreeden afgod offeren.

Te vergeefs stapelt Athalia misdaad op misdaad. God heeft Zich onder Zijn

volk zeventuizend behouden, die de knieën niet voor Baäl gebogen hebben, en in het paleis der moordenares zelve, werd Joas, de erfgenaam van den troon, verborgen houden. De belofte aan David en het verbond, dat God met hem gemaakt had, kon niet verbroken worden door een listige, slechte, wreede vrouw. Neen, 't verbond met Abraham, Zijn vrind,

bevestigt Hij, van kind tot kind.

Jojada, de hooge priester en Jozebath, zijn vrouw, houden den jeugdigen Joas zorgvuldig verborgen en Jojada verzamelt rondom zich de verstrooide overblijfselen der Priesters en Levieten; hij spreekt hun moed in en brengt hun Gods gunsten jegens Zijn volk in gedachtenis. Te gelegener tijd worden allen saamgeroepen en zal de kleine Joas, Juda's hoop, het volk vertoond worden, en zal men hem in den tempel als koning uitroepen. Als Athalia het rumoer hoort, stelt zij zichzelf aan de deur van het heiligdom, maar zij wordt schandelijk weggejaagd en vindt den dood in haar eigen paleis.

Dadelijk begint men de altaren van Baäl af te breken, de Levieten worden in hun diensten hersteld en de jonge koning op den koninklijken troon geplaatst.

„En al het volk des lands was blijde en de stad werd stil, nadat zij Athalia met het zwaard gedood hadden”.

De dood van den rechtvaardige brengt rouw over het gansche volk, de dood van den booze is een verlossing voor zijn omgeving.

Vele vrouwen, ook zonder als Izébel en Athalia stroomen bloeds te hebben vergoten, hebben zooveel tranen doen vloeien en zooveel twisten veroorzaakt en zooveel haat verwekt, dat niemand er aan denken zal om te weenen op haar graf. Het gras des velds heeft het weldra overdekt en spoedig gedenkt men haar zelfs niet meer.

God beware ons, dat wij, deze arde verlatende, niets dan puinhoopen zonden achterlaten en door niemand zonden betreurd worden! De gedachtenis des rechtvaardigen echter zal tot zegen zijn.

